

”Du ringde ju inte.”

För närmare 15 år sedan fick vår familj sin första mobiltelefon. Då tror jag faktiskt man kalla den för det, nu är det kännykkä som gäller. Det kan också hända att mobiltelefonen och kännykkän inte är samma sak. Den mobiltelefon vi fick till familjen var nämligen inte det minsta lik den jag har i fickan just nu. Det faktum att min nuvarande ryms i fickan är redan en stor skillnad.

Den här kappsäcksmodellen som vi hade innebär inte så stora förändringar i våra liv. Ville man ha den med någonstans måste man ta bilen eller spänna fast den jäkligt bra på pakethållaren. Men det pratades inte om att stänga av den när man får gäster eller lägga den på ljudlöst när man äter. Orsaken var enkel. Det gick inte att ha telefonen igång mer än två timmar. Sen måste den laddas i ett dygn. Vi löste det med att ha telefontider då man kan ringa till oss när vi var på sommarstugan. 14-16 varje dag hade vi på telefonen om någon ville oss något.

Idag ser det annorlunda ut. Alla har en kännykkä. Deras akku håller i en vecka, typ. Eftersom alla kan ringa till varandra hela tiden har saker och ting ändrat. När jag var liten bestämde man en tid nästa dag då man skulle träffas och så dök man upp. ”Klockan 17.30 vid busshållplatsen imorgon, så cyklar vi tillsammans till fotbollsträningen.” Kompisen dök alltid upp.

Nuförtiden kan man inte mera bestämma en träff med någon längre fram än en halv timme. Säger jag på kvällen åt mina vänner att vi ska träffas nästa dag så kommer de inte. När man sedan ringer upp dem och frågar var de är så är svaret:

”Men, du ringde ju inte idag, så jag antog att vi skippa det”

När ändra världen och vårt sätt att kommunicera till det här? Att man måste bekräfta allting, annars gäller det inte.

Janne Grönroos